

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic scene between a man and a woman in a gallery. The man, with dark hair and a light beard, is leaning towards the woman, who has long blonde hair. They are in a close embrace, nearly kissing. The background shows ornate gallery walls with gold accents and a framed picture.

Clare Connellyová
Překvapení
v galerii

 HARLEQUIN®

CLARE CONNELLYOVÁ

PŘEKVAPENÍ V GALERII

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

už jste si určitě všimla, že autorky mých příběhů mají v mimořádné oblibě pohádky. A že velmi často scénář těch nejznámějších pohádek používají jako kostru pro své romantické příběhy. Nejoblíbenější je vcelku pochopitelně Popelka. Příběh o tajemné kráse, která je vlastně někým jiným, než se zdá, a o princí, jenž ji musí vyhledat, je jako základ pro romantický příběh ideální. Častá je Kráska a zvíře, občas se objeví motiv z Šípkové Růženky...

Tentokrát si ale Caitlin Crewsová vzala obraz z jiné známé pohádky. Krásná dívka, celá v červeném, míří do lesa, kde... On je tam vlastně i ten hrozný vlk, který se ale, nemusíte se bát, nakonec tak hrozný být neukáže! I tak mě použití Červené karkulky zaujalo a překvapilo.

A jsem zvědav, co se ještě autorkám podaří. Třeba si zrovna teď některá láme hlavu nad tím, jak udělat romantický příběh z pohádky o Perníkové chaloupce!

... s láskou

Váš Harlequin

Clare Connellyová

PŘEKVAPENÍ V GALERII

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Shock Heir for the King

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Clare Connelly
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5641-4 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5642-1 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5643-8 (PDF)

PROLOG

Existovaly tři věci, které Matthias Vasilliás v životě miloval. Zářivou oblohu, když se slunce sklánělo k obzoru a zalévalo svět paprsky zlatavé a broskvové barvy, zemi, již bude za jediný týden vládnout, a ženy – ovšem žádnou příliš dlouho a nikdy s větším očekáváním než s vidinou dobrého sexu.

Do hotelového pokoje vlétl vánek, až se závěsy zatřepotaly. Okamžik se na ně zadíval, mysl mu zaujala pomíjivá krása látky – pomíjivost tohohle okamžiku.

Ráno bude pryč a z ní zbude jen vzpomínka – jen duch. Ráno odletí zpátky na Tolmirós a vykročí do své budoucnosti.

Kvůli tomuhle do New Yorku nepřijel. Neměl v úmyslu se s ní setkat. Neměl v úmyslu svést pannu – tak se obvykle nechoval. Ne když jí za takový dar nemohl nabídnout nic trvalého.

Ne, Matthias dával přednost zkušeným ženám.

Milenkám, které byly *au fait* s tím, jak to na světě chodilo, které chápaly, že muž jako Matthias jim nemůže nabídnout žádné srdce, žádnou budoucnost.

Jednoho dne se ožení, ovšem jeho nevěsta bude politická volba, žena, jež se stane královnou a bude sedět vedle něho a dohlížet na jeho království.

Do té doby měl ale tohle: Frankii a tuhle noc.

Přejela mu konečky prstů po zádech, zabořila do něho nehty a jemu se z hlavy vykourily všechny myšlenky. Ponořil se do ní, bral si sladkost, již mu nabízel, když vykřikla do vlahého newyorského večera.

„Matte.“ Použila zkrácenou verzi jeho jména – bylo pro něj osvěžující setkat se se ženou, která neví, kdo je, netuší, že je dědicem trůnu mocné evropské země, že je bohatší než Kroisos a brzy se ujme vlády. Matt bylo jednoduché, prosté a brzy bude po všem.

Protože vládnout Tolmirósu znamenalo, že se bude muset vzdát své lásky k ženám, lásky k sexu a všeho, čím je, kromě požadavků kladených na krále. Za sedm dnů se jeho život úplně změní.

Sedm dnů a bude z něho král.

Za sedm dnů bude zpátky na Tolmirósu. Ale teď je tady, se ženou, která neví nic o jeho životě, o jeho lidu, o jeho povinnostech.

„Tohle je dokonalé,“ zasténala a prohnula se v zádech, takže se dvě svůdná prsa zvedla nahoru a on odsunul výčitky svědomí za to, že vzal tuhle nevinnou mladou ženu do postele pro vlastní potěšení, aby ukojil své potřeby, ačkoliv ví, že nic víc nebude.

Ani ona nestála o žádné komplikace. V tomhle se shodli. Jen tenhle víkend a nic víc. Jenomže on ji využil, o tom nepochyboval. Využil ji, aby se vzepřel, naposledy. Využil ji, aby se vyhnul nevyhnutelné pravdě svého života, ještě o jednu noc déle. Využil ji, protože právě teď, v tomhle okamžiku, se s Frankií cítil jako člověk – pouhý člověk – a ani v nejmenším jako král.

Vzal jednu její bradavku do úst a přejel po napjatém hrotu jazykem. Ponořil se hluboko do ní a uvažoval, jestli existuje dokonalejší žena.

Zabořil jí prsty do dlouhých hedvábných blond vlasů a zvedl jí hlavu, aby se setkala s jeho chtivými rty, pak ji líbal, dokud pod ním nesténala a celé její tělo se nechvělo.

Koloval jím pocit moci z toho, jak se cítil, ovšem v porovnání s tím, jaký vliv ho čekal, to nebylo nic.

Kvůli své zemi a svým lidem se obrátí zády k takovýmhle radostem, k ženám jako Frankie, a stane se králem.

Ale ne teď.

Ještě pár hodin bude prostě a jednoduše Matt, a Frankie bude jeho...

PRVNÍ KAPITOLA

O tři roky později

New York se třpytil jako nádherné dioráma, samé mrakodrapy, ostrá světla a tlumený hukot provozu. Zíral na blýskající se velkoměsto z balkonu svého manhattanského střešního bytu, vdechoval ten horečnatý shon a nutil se nevzpomínat, kdy byl naposledy na tomhle konkrétním místě.

Priměl oči, aby se upíraly na protější školu umění, a rozhodně si nedovolil vzpomínat na ženu, která ho okouzila a očarovala.

Na ženu, jež mu dala svou nevinnost, svoje tělo, a do mysli mu vtiskla cosi ze sebe.

V duchu zastéнал, její jméno znělo jen jako šepot jeho těla nebo nadávka, protože na ni nesměl myslet, a už vůbec ne si vybavovat každý její pohyb.

Ne když během měsíce bude oznámeno jeho zasnoubení. Ne když ho očekávala jeho budoucnost – a povinnost k zemi ho volala hlasitěji než kdy jindy. Tehdy mu zbýval týden do doby, než se ujme vlády, a nyní pár týdnů, než se zaváže k manželství.

Celý Tolmirós očekával, že se jeho král konečně ožení a zplodí dědice. Dědice, který zajistí stabilitu a bezpečí prosperujícímu národu: tohle všechno nyní leželo na Matthiasových ramenou stejně jako tenkrát.

Před svým osudem utíkal tak dlouho, jak to jen šlo. Rodiče mu zemřeli, když byl ještě v pubertě, a myšlenka na vlastní děti, jako by bylo tak snadné znovu vytvořit to, o co přišel, ho tížila na hrudi jako obrovský balvan.

Bylo to však potřeba, bylo to nutné. Jeho země potřebovala dědice a on potřeboval ženu. Vhodnou ženu, jako jednu z těch, jež mu doporučil jeho asistent. Ženu, která bude vzdělaná, uhlazená a vhodná.

Zavřel oči a uviděl ji před sebou: Frankii. Frankii tak jako tehdy odpoledne, když se seznámili, oblečení postříkané barvou, vlasy stažené do rozčuchaného culíku, na tváři nakažlivý úsměv. Žaludek se mu sevřel.

Jeho žena – jeho královna – nebude ani v nejmenším jako Frankie.

To, co se mezi nimi odehrálo, se nedalo vysvětlit logikou či rozumem – byl to románek, který jím otrásl do hloubi duše, protože stačilo pár hodin, aby pochopil, že hrozí, že zapomene na všechno, čím byl povinován svým lidem, jen aby mohl s touhle ženou strávit víc času – byla jako nějaká bájná siréna vystupující z moře a vábící nic netušící oběť do neznáma.

A tak udělal to, v čem byl nejlepší: uzavřel své srdce, emoce zasunul hluboko do sebe a odešel od ní bez jediného ohlédnutí.

Jenomže teď, zpátky v New Yorku, zjistil, že na ni myslí čím dál víc. Nemohl ovládnout svoje sny, ale jeho bdělá mysl byla disciplinovaná tak jako on sám. Neviděl důvod, proč by měl hloubat nad minulostí, obzvlášť nad takovou krátkou epizodkou.

Až na to, že byla všude, kam se v tomhle městě podíval – světla zářila jako hlubiny jejích očí, jasné barvy všude okolo – a on uvažoval, jaké by to bylo ji ještě jednou uvidět. Říkejte si tomu zbytečná zvědavost, nebo prostě podrbání svědicího místa.

Teď byl král, už ne muž, jímž býval, když se spolu

vyspali. Ovšem jeho potřeby byly stejné. Jeho touhy. Zíral na velkoměsto a ten nápad zapouštěl kořeny.

Co se stane, když se vrátí do minulosti, jen na jedinou noc?

„To osvětlení je prostě perfektní,“ rozplývala se Frankie nadšením a své trénované oko umělkyně upírala na zdi galerie v centru města. Zítra se tu bude konat její výstava, takže tohle je její poslední šance zajistit, že bude všechno přesně tak, jak chce.

Po páteři jí přejelo vzrušení.

Celé roky dřela. Vydobýt si místo jako malířka nebylo snadné a každý volný cent musela vynaložit na to, aby jim zajistila střechu nad hlavou. Být hladovější umělkyní, když byl člověk svobodný a bez závazků, byla jedna věc – dokonce to bylo i kapku romantické.

Realita však nebyla ani zdaleka tak příjemná, zvláště s rychle rostoucím dvouapůlletým chlapečkem, o něhož se musela starat, a horou účtů, které se zdály nekonečné.

Ovšem tahle výstava...

Mohl by to být průlom, na který čekala.

Dvoje významné noviny už poslaly kritiky na přednostní prohlídku a zahajovací večer hlásaly reklamy po celém městě. Držela si palce na rukou i na nohou, aby konečně pronikla na přeplněnou newyorskou uměleckou scénu.

„Napadlo mě použít malá světýlka.“ Charles kývl k několika jejím oblíbeným krajinkám – slunce vycházející nad oceánem, ale v abstraktních barvách – cákance barvy na plátně tak, aby vytvořily dojem úsvitu. Každý obrázek se dal interpretovat různě, a to se Frankii zamlouvalo.

„Líbí se mi to stropní, co jsi vybral,“ pronesla, po páteři jí přejelo další zachvění. Celé tělo měla jako uzlíček nervů – a opakovala si, že je to tím vystavováním. Ne

vystavováním jejích děl – vystavováním sebe sama. Na těchto plátnech byly zchyceny všechny myšlenky, nesplněné sny, přání, strachy, pocity. Dokonce i portréty Lea, s nádhernou hřívou černých kudrlinek, šedivýma očima tak třpytivýma, až vypadaly skoro stříbrné, řasami, jež se divoce stáčely. Byl její malá láska, její srdce a duše, a jeho obrazy nyní visely na zdech téhle galerie a čekaly, až je uvidí tisíce návštěvníků. Alespoň v to doufala.

„Dveře,“ zamumlal Charles omluvně v reakci na zvuk, jehož si Frankie ani nevšimla. Bližila se k Leově obrazu, který namalovala minulý podzim.

Smál se, sbíral spadlé listí na chodníku a vyhazoval ho do vzduchu s nadšením dvouletého chlapce.

Jeho radost byla tak euforická, že ji musela zachytit. Takže nacvakala stovky fotek z různých úhlů a pak pracovala pozdě do noci.

A udělala to, co uměla nejlíp: vzala kousíček lidského okamžiku a uvěznila ho na plátno. Vytvořila vizuální tajemství, o něž se podělí s návštěvníkem galerie, ale jen po dobu, co si budou prohlížet její dílo. Byl to okamžik v čase, okamžik jejího života, a teď se z něho stalo umění.

„Otevíráme zítra večer, pane, ale pokud si chcete sbírku v rychlosti prohlédnout...“

„To bych rád.“

Tři slova, pronesená hlubokým a známým hlasem.

Frankii přejelo po zádech zachvění, tentokrát ovšem odlišné. Byla to úzkost, ne radostné očekávání.

Pomaloučku se otočila, jako by mohla nějak narušit realitu, o níž věděla, že se v ní ocitla. Jenomže když se podívala na Charlese a pak na muže vedle něho, její svět se rozpadl na milion kousíčků.

Matt.

Byl to on.

A Frankii se všechno vybavilo – jak se probudila a on byl pryč, nikde žádný důkaz, že spal ve stejné

posteli jako ona, žádná zpráva, nic. Žádný způsob, jak ho kontaktovat, nic, co by si mohla pamatovat kromě podivného pocitu ve vlastním těle, s nímž se miloval, a touhy prožívat ten pocit znovu a znovu.

„Ahoj, Frances,“ řekl, jeho oči vypadaly přesně tak, jak si je pamatovala, přesně jako Leovy. V kolika snech ty oči malovala? Míchala přesný odstín stříbřité, šedivé a bílé. Řasy, luxusně černé a zvlněné, zaměstnávaly její uměleckou mysl. Jak je přenést na plátno, aniž by vypadaly těžkopádně? Byly tak husté a třpytivé, že by tomu nikdo neuvěřil.

Od chvíle, kdy Frankie viděla tohohle muže, už uběhly tři roky, ale vybavovala si ho tak živě, jako by se rozloučili teprve včera.

Toužila přejet mu pohledem po těle, užívat si každý centimetr jeho silné postavy.

S vynaložením vůle zkřížila paže na hrudi a dál se mu dívala do tváře. Do tváře, která ji sledovala se stejnou intenzitou jako ona jeho.

„Matte,“ zamumlala, hrdá, že její hlas zní klidně a vyrovnaně. „Chceš si koupit nějaký obraz?“

Cosí mezi nimi pulzovalo. Nebylo to příjemné.

„Ukážeš mi svoji práci?“ zeptal se, aniž by odpověděl. Znělo to spíš jako pozvání, plné nebezpečí. Opožděně si vybavila, že na zdi za ní je jejich syn, a pokud se podívá trochu doleva nebo doprava, uvidí důkaz jejich společně stráveného víkendu.

„Dobrá,“ souhlasila a vykročila do druhého křídla galerie. „Ale mám jenom pár minut.“

Koutkem oka zahlédla, že se Charles mračí. Není divu, že je zmatený. Od pohledu bylo jasné, že má Matt dost peněz, aby si koupil celou galerii, nejspíš milionkrát. Od kvalitního obleku až po nablýskané boty se jednalo o muže, který si žil velice příjemně. Za normálních okolností by se neodvážila odmítnout potenciálního kupce svých děl.

Ale Matta?

Matta, který vtrhl do jejího světa, bez námahy ji svedl a zase zmizel, stejně tak rychle? Představoval nebezpečí, a nestráví s ním víc času, než je nezbytně nutné.

Je to otec tvého syna. Její svědomí se probralo k životu, až se skoro zarazila.

„Až slečna Prestonová odejde, zastoupím ji.“ Charlesova nabídka se ozvala zpoza nich.

Matt se zastavil a obrátil se k druhému muži. „Společnost slečny Prestonové postačí.“

Frankie uviděla, jak majitel galerie zrudl, a pocítila příval soucitu. Galerie Charlese La Nougha byla v New Yorku proslulá, a proto byl zvyklý, že s ním lidé jednají s respektem, ne-li přímo s úctou a obdivem.

Být takhle odmítnut pro něho byla očividně nová zkušenost.

„Zavolám, pokud bychom vás potřebovali,“ pronesla Frankie, aby tu ránu zjemnila.

„Dobře tedy.“ Charles si odfrkl, otočil se a zmizel směrem k místnosti vedoucí k hlavním dveřím.

„Nemusel jsi být tak hrubý,“ vyprskla, jen tentokrát byla ta slova udýchaná. Stáli blízko – jen pár metrů od sebe –, až cítila jeho vůni a vnímala teplo vyzařující z jeho těla. Naskočila jí z toho husí kůže.

Pocity, které považovala za mrtvé, se probíraly k životu. Ignorovala je – neměly tu místo. Vzдорovitě zvedla bradu a probodla ho pohledem. „A když je teď pryč, můžeš mi říct, co tu děláš. Protože vím, že sis nepřišel koupit jeden z mých obrazů.“

Pozoroval ji přimhouřenýma očima. Paměť byla vtípná věc. Celé roky si ji vybavoval do nejmenších intimních detailů, ale když teď stál Frankii Prestonové tváří v tvář, působila úplně jinak.

Stále byla ta nejpřitažlivější žena, jakou kdy viděl, a přesto nemohl určit nic konkrétního. Šlo o celek – od

očí, které byly přesně tak zelené, jak si pamatoval, přes nos a drobné pihy až po rty – *Dio*, ty rty.

Růžové a plné, měkké. Když na ně před třemi lety přitiskl ústa, rozevřely se s chraplavým zasténáním a poddaly se mu. Tělo mu při té vzpomínce ztuhlo.

Tehdy se vracela z lekce umění, v tašce srolovaná plátna, na sobě barvou potřísněné džínsy a jednoduché bílé tričko, taky se známkami jejího malování. A byla tak ponořená ve vlastních myšlenkách, že do něho vrazila a oblek mu umazala barvou, o níž se dozvěděl, že se jí říká nebeská modř.

V tom oblečení se mu líbila.

Teď měla na sobě šaty, černé s našasenými rukávy, které jí zakrývaly ramena, s výstřihem, jenž odhaloval rýhu mezi ňadry, aniž by třeba jen naznačil, co je pod ním. Spadaly jí ke kotníkům. Doplnila je koženými sandálky a světle žlutým náhrdelníkem. Byl to elegantnější komplet, ale přesto to byla Frankie.

Každopádně taková, jak si ji představoval.

Nebylo ale pravděpodobnější, že žena, s níž se před třemi lety vyspal, byla spíš výplod jeho snů než skutečná dívka z masa a kostí? Nevytvořil si ji ve své fantazii? Jak dobře ji mohl znát, když spolu strávili tak málo času?

„Jak můžeš vědět,“ protáhl v odpověď na její otázku, „že jsem nepřišel nic koupit?“

Stiskla rty, které byly namalované fascinujícím odstínem tmavě růžové – jako by si pochutnávala na zralých třešních a na ústech jí zůstala jejich šťáva.

„Protože ses o moje umění nezajímal.“

Pomyslel na obraz ve své kanceláři, který koupil přes jednoho prodejce, aby zůstal v anonymitě – dílo, na němž Frankie pracovala v den, kdy se setkali –, a mírně se zamračil. „Proč to říkáš?“

Tváře jí trošku zružověly. „No, moc dobře si pamatuju, jak sis se mnou zahrával. Tehdy jsi mě obalamutil